

første Afdeling omfatter „almindeligt Forbud“, og derved forstås, at levende Dyr af den paagældende Art og raa Delse af samme samt Mælk, Hø og Halm, ikke maa indføres eller transiteres. Anden Afdeling omhandler „indskrænket Forbud“, hvorved forstås, at levende Dyr af den paagældende Art samt Mælk, Hø, Halm og Gødning ikke maa indføres, og der indeholdes en Del Bestemmelser angaaende Raaprodukter af Dyr m. v., som under visse Betingelser kunne indføres, men som jeg ikke nærmere skal omtale, da det vilde føre altfor vidt. Tredje Afdeling omhandler „3 Ugers Afspærring paa Bestemmelsesstedet“, hvorved forstås, at Dyret bliver synet ved Ankomsten og saa transporteres direkte til Bestemmelsesstedet, hvor det opstaldes i 3 Uger under Dyrslægetilsyn, inden det gaar over til fri Raadighed. Fjerde Afdeling omhandler „Sundheds eftersyn paa Ankomststedet“. Denne Bekendtgørelse har saa den ærede Landbrugsminister paa en meget ansfueelig og lefsattelig Maade ladet ledsage af en Bekendtgørelse af samme Dato, der tydeliggør, hvorledes de forskellige Landes Forhold er med Hensyn til de fire Afdelinger, som jeg omtalte. Hvad angaar Indførsel af Drottiggere og Svin, skal der for Norges og Sveriges Vedkommende kun foretages et Sundheds eftersyn; for Storbritannien, Irland og Finland hersker der for de samme Dyrs Vedkommende indskrænket Forbud, for de øvrige Lande i Europa er der almindeligt Forbud, og det samme gælder for Landene uden for Europa med Undtagelse af de forenede Stater i Amerika. For Heste er Forholdet for alle Landes Vedkommende det, at de kunne indføres kun med et Sundheds eftersyn ved Ankomsten. Nu vil det Spørgsmaal jo straks blive opstillet: indføres der nu et Antal Dyr af Betydning her til Landet? Jeg vil kun omtale Hornkvæg, det er der, hvor Spørgsmaalet egentlig er mest præfært i Øjeblikket. Jeg skal saaledes oplyse, at der ifølge statistisk Tælling i 1895 indførtes af Okser og Køer fra Sverige 4,147 Stkr., fra Slesvig, Holsten og Lauenborg 177 Stkr., og fra Frihavnen 28 Stkr., i alt 4,352 Stkr. Naar dertil kommer, at der fra Sverige er indført 156 Kalve, fra Slesvig, Holsten og Lauenborg 2 Kalve, bliver det i alt 4,510 Okser, Køer og Kalve. Nu vil man sige, at det er ikke noget imponerende stort Tal; det er det heller ikke. Men man maa huske paa, at man har levet under ekstraordinære Forhold i den senere Tid. Gaar man tilbage til 1890—91, ser Forholdet helt anderledes ud. Saaledes blev der i 1890 fra Sverige ind-

ført 22,077 Okser og Køer og i 1891 20,201 Okser og Køer; det er ikke saa smaa Tal.

De Bestemmelser, jeg før omtalte, ere truffene i Kraft af Loven af 14de April 1893 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene i dens §§ 14 og 15. Men denne Lov omhandler i sin § 11 en anden Sygdom, nemlig Tuberkulosen; og jeg tror ikke, at den højtærede Minister ad administrativ Vej kan træffe nogen Bestemmelse angaaende denne Sygdom over for Udlandet; saaledes opfatter jeg Loven. Nu er dette Spørgsmaal imidlertid blevet særlig aktuelt ved de Bestemmelser, som ere blevne truffene fra vort Naboland mod Syd, saa at det ikke vil være unyttigt ved Behandlingen af et Lovforslag som dette ogsaa at komme ind paa dette Spørgsmaal. Man ved jo ikke, hvorledes de forskellige Lande ville stille sig og ikke mindst vort Naboland Sverige over for dette særlige Forhold, der nu kommer til at gælde i Thykland, idet der nu fordres, at det Kvæg, som indsendes til Thykland, skal underkastes en Tuberkulinprøve, og at det Kvæg, som ikke kan staa for denne Prøve, skal nedslages. Et særligt Forhold, som jeg senere skal komme til, gælder for Inførsel af Kvæg til Hvidding. Nu kan man jo løbe en vis Fare her, nemlig den, at Udlandet kan sige: For vi affende Kvæg til Thykland, ville vi lade det underkaste en Tuberkulinprøve, saa sende vi det Kvæg, der ikke reagerer, til Thykland, og saa maa vi se at blive af med det andet Kvæg saadanne Steder, hvor der ikke hersker et saadant Forbud. Jeg tror, det kan blive meget farligt, dersom man ikke her træffer Bestemmelser over for dette Forhold, saa at Danmark — det blev vel mest København — blev et Sted, hvor man uden videre kunde indføre Kvæg, som ikke havde kunnet bestaa Tuberkulinprøven. Hvis dette blev Tilfældet, kunde der for det danske Landbrug og for den danske Kvægbestand afstedkommes stor Fare, som man i Øjeblikket slet ikke kan overskue. Det maa efter min Mening være os om at gøre, at vi staa saa klart over for vore Nabolande Thykland og England som vel muligt; og, hvad man efter min Mening bør gøre, skal jeg sige uden Omsvøb. Jeg mener, at man, efter de Forhold, som ere os forestrevne ude fra, bør gaa den Vej, at man her indfører en Karantæne paa 10 Dage for Hornkvæg, at det under denne bliver underkastet en Tuberkulinprøve, og at det Kvæg, som ikke kan bestaa Prøven, bliver nedslaget. Jeg mener, at man uden Ophold bør tage fat paa dette Spørgsmaal, thi jeg tror, at det trænger til Løsning, og kan for mit Ved-